ΔΙΑΘΕΜΑΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΣΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

ΤΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

ΜΝΑ

ΣΤΑΤΗΡΑΣ

ΤΑΛΑΝΤΟ

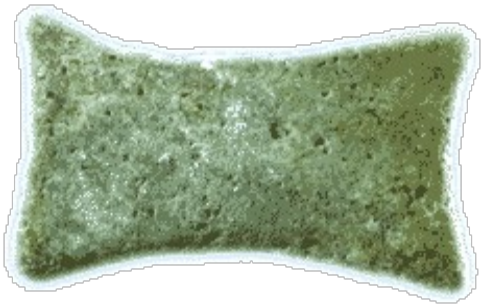

ΔΡΑΧΜΗ

Από τούς Μαθητές: Κελλάρη Κατερίνα
Αμπού-Ζολόφ Γιώργος
Καλογερόπουλος Φάνης
Αϊβαλιώτης Σωτήρης

Υπεύθυνη Καθηγήτρια: Νάκου Μαρία

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εισαγωγή.....σελίδα 3

Μνα.....σελίδα 3

Στατήρας.....σελίδα 4

Τάλαντο.....σελίδα 7

Δραχμή.....σελίδα 9

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Με αφορμη την αναφορα του βιβλιου της αρχαιας ελληνικης γλώσσας, ***¨των μέν λόγω οκτακοσίων ταλάντων τοις προξένοις διηγγυημένοι¨***, δηλαδή ότι οι πρόξενοι εγγυήθηκαν για να ελευθερωθούν οι αιχμάλωτοι οχτακόσια τάλαντα αποφασίσαμε να κάνουμε μια εργασία σχετικά με τα νομίσματα τα οποία εμφανίστηκαν από την αρχαιότητα (μνα) μέχρι και σήμερα (δραχμή).Αξιοποιώντας τις πληροφορίες που μπορέσαμε να αντλήσουμε από τα σχόλια του βιβλίου σχετικά με τον στατήρα (νόμισμα των αρχαίων χρόνων), αλλά και μέσω πληροφοριών από το διαδίκτυο συντάξαμε μια εργασία που αναφέρετε στα τέσσερα ποιο σημαντικά νομίσματα των αρχαίων χρόνων(μνα, στατήρας, τάλαντο, δραχμή).

ΜΝΑ

Η **μνα** (αρχ. ελλ. *μνᾶ*, λατ. *mina*) είναι μονάδα μέτρησης της μάζας (υποδιαίρεση του ταλάντου) που χρησιμοποιήθηκε στην αρχαιότητα. Κέρματα από πολύτιμα μέταλλα που ζύγιζαν μία μνα, χρησιμοποιούνταν επίσης ως νομίσματα.

Πρώτοι υποδιαίρεσαν το τάλαντο σε μνες οι λαοί της Μεσοποταμίας - αρχικά αντιπροσώπευε το 1/50, αλλά αργότερα άλλαξε σε 1/60. Οι Έλληνες και οι Ρωμαίοι υιοθέτησαν τη δεύτερη αναλογία. Δεδομένου όμως ότι η μάζα του ταλάντου διέφερε από λαό σε λαό, έτσι συνέβαινε και με τη μάζα της μνας. Μία αττική μνα της κλασικής εποχής ζύγιζε 433 ±3 σημερινά γραμμάρια.

Νομίσματα

μνα από την Αττική

μνα από την Χίο

μνα του Αντίοχου Δ'

μνα από την Αντιόχεια του Ορόντου

ΣΤΑΤΗΡΑΣ

Ο **στατήρας** είναι γνωστός διεθνώς κυρίως ως νόμισμα της βόρειας Ελλάδας και, συγκεκριμένα, της Μακεδονίας. Ομως στατήρες κόβονταν και κυκλοφορούσαν στην Ελλάδα από τον 8ο αιώνα π.Χ. σε πολλές περιοχές της, με ευρύτερα γνωστούς τον αιγινητικό στατήρα, τον αττικό, τον ευβοϊκό, τον κορινθιακό και πολύ αργότερα -επειδή η Μακεδονία δεν είχε αρχικά ιδιαίτερα αναπτυγμένο εμπόριο- τον μακεδονικό. Στατήρες κυκλοφόρησαν στη συνέχεια και στην δυτική Ευρώπη από τους Κέλτες, όταν αυτοί μιμήθηκαν τον μακεδονικό στατήρα, τον οποιο γνώρισαν υπηρετώντας ως μισθοφόροι στο στρατό του Φίλιππου Β΄. Στατήρας στην Ελλάδα ονομάζεται επίσης ένα είδος ζυγαριάς, το στατσέρι ή καντάρι. Τέλος, ο στατήρας εκτός από νόμισμα ήταν και μονάδα βάρους ή μάζας. Τον περασμένο αιώνα στην Ελλάδα ένας στατήρας ή καντάρι αναλογούσε σε 44 οκάδες.

Προέλευση

Η λέξη στατήρας (αρχαία ελληνικά, στατήρ, γεν. στατήρος) είναι ομόρριζη των λέξεων σταθμίζω και σταθμά και αποτελεί μετάφραση της φοινικικής λέξης σέκελ (schequel) που σήμαινε σταθμημένο ή ζυγισμένο και σταθερό βάρος. Το σέκελ ήταν νόμισμα των λαών της Μέσης Ανατολής. Οι Έλληνες ήρθαν σε επαφή με αυτό όταν άρχισαν να συναλλάσσονται με τους Φοίνικες εμπόρους και κάθε περιοχή της Ελλάδας έκοψε στατήρες διαφορετικού βάρους, ανάλογα με τις εμπορικές επαφές της. Όσες π.χ. πόλεις πρωτογνώρισαν τους στατήρες από τους Πέρσες ή είχαν περισσότερες συναλλαγές με αυτούς, υιοθέτησαν και έκοψαν στατήρες ανάλογους των περσικών -δηλαδή νομίσματα βάρους ίδιου με των περσικών στατήρων, που ζύγιζαν 11,50 γραμμάρια. Όσες πόλεις είχαν περισσότερες συναλλαγές με τους Βαβυλώνιους, έκοψαν στατήρες ανάλογους με τους βαβυλωνιακούς, βάρους περίπου 10 γραμμαρίων. Η Μακεδονία επηρεάστηκε περισσότερο από το φοινικικό στατήρα και έκοψε βαρύτερους στατήρες, των 14,50 γραμμαρίων.

Σε άλλες περιοχές της κυρίως Ελλάδας και της Ιωνίας ο στατήρας αντιστοιχούσε κατά την αρχαιότητα σε ένα αττικό τετράδραχμο ενώ σε άλλες, σε δίδραχμο. Κάποιες πηγές αναφέρουν ότι οι πρώτοι Έλληνες που δανείστηκαν τον στατήρα ως νόμισμα από το εξωτερικό ήταν οι Ευβοείς, οι οποίοι πρωτομιμήθηκαν το φοινικικό σέκελ –νόμισμα που αντιστοιχούσε πιθανόν στο ένα πεντηκοστό της μνας.

Άλλες πηγές αναφέρουν ότι ταυτόχρονα με την Εύβοια ήρθαν σε επαφή με τα φοινικικά νομίσματα και άλλες πόλεις και ότι την ίδια εποχή κόπηκαν στατήρες στην Αίγινα -ότι δηλαδή οι πρώτοι που έκοψαν τέτοια νομίσματα στο ελλαδικό έδαφος ήταν οι Ευβοείς και ταυτόχρονα οι Αιγινήτες. Τους Αιγινήτες ακολούθησαν στην κοπή στατήρων οι κάτοικοι της Νάξου, της Σίφνου, της Κρήτης και της Πελοποννήσου, της Θεσσαλίας, της Φωκίδας, Βοιωτίας, Κέρκυρας και Θράκης. Αυτές οι πόλεις εξέδωσαν στατήρες βάρους 12,60 έως 11,90 γραμμαρίων. Ο πρώτος ελληνοποιημένος στατήρας ονομάστηκε "αιγινητικός στατήρας" για όσους πρωτογνώρισαν το νόμισμα από την Αίγινα. Όσοι όμως επηρεάστηκαν από το νόμισμα των Ευβοέων ονόμασαν τον

στατήρα "ευβοϊκό στατήρα" και αργότερα "αττικό στατήρα" (όταν έκοψε στατήρες και η Αθήνα) και "κορινθιακό στατήρα" (όταν έκοψε στατήρες και η Κόρινθος). Οι στατήρες που μιμήθηκαν τους ευβοϊκούς ήταν πιο ελαφρείς από τους αιγινητικούς -οι αττικοί και οι κορινθιακοί στατήρες είχαν βάρος γύρω στα 8 γραμμάρια.

Κάθε πόλη που εξέδιδε στατήρες, έδινε σε αυτούς το όνομά της αλλά συχνά στις συναλλαγές κυριαρχούσε ο όρος "ευβοϊκός" ή "αιγινητικός στατήρας" ακόμα κι αν το νόμισμα ήταν άλλης πόλης, επειδή το βάρος του νομίσματος ήταν ίδιο με των "πρωτοτύπων" και η λέξη "ευβοϊκός" ή "αιγινητικός" χρησίμευε ως σημείο αναφοράς και σύγκρισης στην αξία του νομίσματος.

Ο στατήρας είχε και πολλαπλάσια αλλά και υποπολλαπλάσια. Πολλαπλάσιά του ήταν ο διστατήρας και ο τετραστατήρας. Υποπολλαπλάσιά του ήταν ο ημιστατήρας και η τρίτη (δηλαδή το ένα τρίτο του στατήρα), η τετάρτη (το ένα τέταρτο), η πέμπτη, η έκτη, αλλά και η ημιέκτη (το ένα δωδέκατο του στατήρα δηλαδή).

Αιγινητικοί στατήρες

Ηταν ουσιαστικά σαν τα αττικά δίδραχμα και ζύζιζαν 12,57 γραμμάρια. Από τη μία πλευρά το νόμισμα της Αίγινας έφερε μια χελώνα και από την άλλη ένα τετράγωνο στο οποίο ήταν εγκεγραμμένα τα αρχικά ΑΙΓ. Οταν έκοψαν και άλλες πόλεις στατήρες παρομοίου βάρους, τους έλεγαν "αιγινητικούς στατήρες". Με το αιγινητικό σύστημα κόπηκαν στατήρες και στη Βοιωτία. Αυτοί αναλογούσαν επίσης στο αργυρό αττικό δίδραχμο και έφεραν στη μία πλευρά βοιωτικό κράνος.

Ιωνικοί στατήρες

Οι Εφέσιοι στατήρες ήταν ανάλογοι μάλλον των αττικών τετράδραχμων γιατί είχαν μεγαλύτερο βάρος -στην Έφεσο ακολουθούσαν το σύστημα κοπής της Ρόδου Οι Λαμψακηνοί στατήρες ήταν χρυσοί και ζύγιζαν 8,36 έως 8,49 γραμμάρια κατά το αττικό σύστημα. Έφεραν από την μία πλευρά φτερωτό ιππόκαμπο και από την άλλη απεικόνιση του Ηρακλή ως παιδιού ή της

Θέτιδας που έφερε τα όπλα στον Αχιλλέα Οι στατήρες της Φώκαιας ήταν από ήλεκτρο και πρωτοεκδόθηκαν γύρω στο 550 π.Χ. -κυκλοφορούσαν μέχρι την εποχή του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Ζύγιζαν 15,90 γραμμάρια και υποπολλαπλάσιό τους ήταν η "έκτη" που ζύγιζε 2,65 γραμμάρια. Είχαν ως σύμβολο από τη μια πλευρά τους μια φώκια, αλλά από την άλλη παρουσίαζαν εξαιρετική ποικιλία στις απεικονίσεις.

Κορινθιακοί στατήρες

Αυτοί αναλογούσαν σε αργυρά δίδραχμα και είχαν βάρος περίπου 8,60 γραμμαρίων. Στη μία πλευρά είχαν τον πτερωτό ίππο Πήγασο και για αυτό ονομάζονταν "πώλοι". Υποδιαίρεσή τους ήταν ο ημιστατήρας, τα "έκτα" και άλλες, που απεικόνιζαν τον Πήγασο μισό. Από τις υποδιαιρέσεις προήλθε η κορινθιακή δραχμή, βάρους 2,91 γραμμαρίων.

Αττικοί στατήρες

Ετσι ονομάζονταν οι χρυσοί στατήρες των Αθηναίων τους οποίους χρησιμοποίησε και ο Μέγας Αλέξανδρος. Αυτοί ήταν χρυσοί και είχαν βάρος από 8,60 έως 8,75 γραμμάρια. Επονομάστηκαν και "αλεξανδρινοί στατήρες" και χρησιμοποιηθηκαν και από τους διαδόχους του Αλέξανδρου, εκτός από τον Πτολεμαίο της Αιγύπτου. Εκεί οι στατήρες κόπηκαν σε άλλα βάρη χρυσού και ονομάστηκαν "πτολεμαϊκοί στατήρες".

Κρήτη

Στατήρες χρησιμοποιούνταν επίσης στην Κρήτη και συγκεκριμένα βρέθηκαν στατήρες στην Κυδωνία, (σημερινά Χανιά). Ένα νόμισμα της Κυδωνίας έφερε από την μία πλευρά την Κρητική (μινωϊκή) θεότητα του κυνηγιού και του ψαρέματος Βριτομάρτιδος.

Τάλαντο

Το **τάλαντο** αρχικά ήταν μονάδα μέτρησης της μάζας που χρησιμοποιούταν κατά την αρχαιότητα από πολλούς λαούς της Μεσοποταμίας και της Μεσογείου. Οι υποδιαιρέσεις του, όταν αναφέρονταν σε πολύτιμα μέταλλα, λειτουργούσαν και ως νομίσματα. Το τάλαντο ήταν συνήθως χάλκινο, ζύγιζε περίπου 25 κιλά, και το σχήμα του θύμιζε δέρμα ζώου. Το σχήμα αυτό δεν ήταν τυχαίο, αν σκεφτούμε, ότι σε ακόμα παλαιότερες εποχές, σαν μονάδα ανταλλαγής και αποτίμησης των εμπορευμάτων ήταν η αξία ενός ζώου. Το τάλαντο παρέμεινε στους κλασσικούς χρόνους σαν μία μεγάλη νομισματική μονάδα, και αντιστοιχούσε σε 6000 δραχμές. Αυτό το τάλαντο δεν είχε υλική υπόσταση, αλλά ήταν ένα συμβατικό νόμισμα.Στην κλασσική εποχή κυρίαρχο, νόμισμα ήταν το ασημένιο αττικό τετράδραχμο.Στο Βυζάντιο επί πολλούς αιώνες επικρατούσε ο χρυσός σόλιδος.

ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Οι Σουμέριοι, Βαβυλώνιοι και Εβραίοι διαιρούσαν το τάλαντο σε 60 μνες. Την υποδιαίρεση αυτή υιοθέτησαν και οι Έλληνες, μετατρέποντας τη μνα σε νομισματική μονάδα αναφοράς. Δηλαδή μία χρυσή μνα ισοδυναμούσε με περίπου 433 γραμμάρια χρυσού όχι μόνο ως μάζα, αλλά και ως αγοραστική δύναμη. Τάλαντα δεν κόπηκαν ποτέ και μνες μόνο σπάνια, αφού ένα τέτοιο κέρμα ήταν πολύ βαρύ για να χρησιμοποιηθεί. Κόπηκαν όμως δραχμές, δηλ. εκατοστά της μνας (περ. 4,3 γραμμάρια)

ΣΤΗΝ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ

Το ελληνικό τάλαντο της Καινής Διαθήκης ζύγιζε 30 κιλά και ισοδυναμούσε με 60 μνες, η 240 χρυσά ρωμαϊκά νομίσματα. Τα τάλαντα των Εβραίων διακρίνονταν σε χρυσά που ισοδυναμούσε με 300 σίκλους (Έξοδος 38:25-27) και αργυρά ίσα με το μισό των χρυσών (Έξοδος 30:13,15, 38:25,28). Στην Καινή Διαθήκη υπονοείται το συριακό τάλαντο, που ήταν ίσο με χίλιες διακόσιες αττικές δραχμές. Γενικά στη Αγία Γραφή το τάλαντο αναφέρεται σαν ποσό μεγάλης αξίας (Ματθαίος 18:24, Έξοδος 38:24), ή μεγάλης ποσότητας. Ο Αμών υποσχέθηκε στον Ασουήρη δέκα χιλιάδες τάλαντα ως αμοιβή για την εξολόθρευση των Ισραηλιτών, ενώ η βασίλισσα της Σεβά έδωσε στο Σολομώντα 120 χρυσά τάλαντα (Α' Βασιλέων 10:10). Για τη κατασκευή της Σκηνής του Μαρτυρίου ξοδεύτηκαν 29 τάλαντα και 730 σίκλοι. Χαρακτηριστική αναφορά γίνεται στη παραβολή των ταλάντων (Ματθαίος 25:14-30).

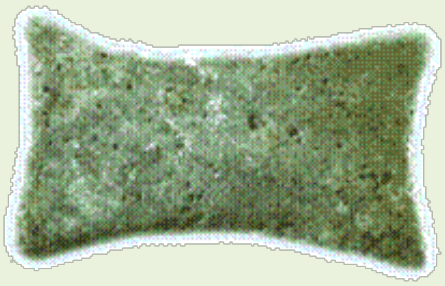

Χάλκινο τάλαντο από ναυάγιο που βρέθηκε στην Κύμη Ευβοίας και χρονολογείται στα μέσα του 16ου π.Χ. αιώνα

Η Δραχμή

Η δραχμή (πληθυντικός: δραχμές) είναι νομισματική μονάδα η οποία χρησιμοποιήθηκε από τον αρχαίο ελληνικό κόσμο. Όπως και πολλά νομίσματα της αρχαιότητας έτσι και η δραχμή εκτός από νομισματική μονάδα αρχικά αποτέλεσε μονάδα μέτρησης βάρους. Ένα αργυρό τετράδραχμο για παράδειγμα ήταν νόμισμα αργυρό με βάρος τεσσάρων δραχμών.

Η λέξη δραχμή προέρχεται από το ρήμα δράττω, που σημαίνει αρπάζω(> δράττομαι = πιάνω σφικτά). Στην αρχαιότητα, μία δραχμή ήταν ίση προς 6 οβολούς, νόμισμα το οποίο στην παλαιότερη μορφή του είχε σχήμα σιδερένιας σούβλας. Το πάχος του ήταν τόσο, ώστε η χούφτα ενός ανδρικού χεριού να μπορεί να πιάσει έξι από αυτούς. Έτσι εκ του δράττω (όσους οβολούς μπορούσε ν' αδράξει η παλάμη) προκύπτει η λέξη δραχμή.

Για αιώνες η δραχμή ήταν ένα από τα νομίσματα του νομισματικού συστήματος του αρχαίου ελληνικού κόσμου αφού αρκετές πόλεις - κράτη εξέδωσαν νομίσματα με το όνομα αυτό με πιο γνωστά το αργυρό δίδραχμο του Φείδωνα, το Αθηναϊκό τετράδραχμο το τετράδραχμο του Μεγάλου Αλεξάνδρου.

Παρόλο που δεν υπήρχε ενιαία τυποποίηση σε όλο τον ελληνικό κόσμο για το βάρος (δηλαδή 1 αθηναϊκή δραχμή είχε διαφορετικό βάρος από την δραχμή άλλων πόλεων) μία δραχμή είχε την εξής σταθερή σχέση με τα άλλα νομίσματα-βάρη της ίδιας πόλης κράτους:

1 δραχμή = 6 οβολοί, 2 δραχμές = 1 στατήρας, 100 δραχμές= 1 μνα,6000 δραχμές =1 τάλαντο

Ειδικά το αθηναϊκό τετράδραχμο αποτέλεσε το πλέον διαδεδομένο νόμισμα την περίοδο της ακμής της Αθήνας τον 5ο αιώνα π.Χ. έως και την εποχή του Μεγάλου Αλέξανδρου όπου επικράτησαν τα Μακεδονικά νομίσματα. Γινόταν δεκτό στις συναλλαγές σε όλο τον ελληνικό κόσμο ακόμα και στις πόλεις εκείνες οι οποίες δεν κρατούσαν φιλική στάση προς την Αθήνα. Στις μια όψη

του απεικονίζεται η Αθηνά και στην άλλη το σύμβολο της πόλης των Αθηνών την γλαύκα (κουκουβάγια).

Το νόμισμα αυτό ήταν ποιο γνωστό απλώς ως Αθηναϊκή γλαύκα. Όπως γνωρίζουμε, αιώνες αργότερα η γλαύκα του Αθηναϊκού τετράδραχμου απεικονίζεται και πάλι στη ελληνική εθνική όψη του κέρματος του 1 ευρώ.

Μακεδονικό τετράδραχμο στο οποίο απεικονίζεται ο Μέγας Αλέξανδρος.

Με τις κατακτήσεις του Μεγάλου Αλεξάνδρου ο όρος δραχμή διαδόθηκε και εκτός ελληνικού κόσμου . Ο μύθος που δημιουργήθηκε γύρω από το όνομα του μεγάλου στρατηλάτη ήταν παράγοντας ο οποίος συντέλεσε ώστε να κοπούν δραχμές που να τον απεικονίζουν, από τους επιγόνους του αλλά και πολύ μετά από τον θάνατο του και από άλλους ηγεμόνες.

Η δραχμή που για αιώνες επικράτησε να χρησιμοποιείται σε ένα τόσο μεγάλο μέρος του κόσμου άρχισε να εκλείπει σταδιακά ως νόμισμα μετά τις ρωμαϊκές κατακτήσεις και τη επικράτηση του Δηναρίου ως νομισματικής μονάδας. Παρόλα αυτά υπήρξαν και υπάρχουν ακόμα νομίσματα τα οποία έχουν σαν ρίζα τη λέξη δραχμή όπως είναι το ντραμ της Αρμενίας το ντιρχάμ του Μαρόκου ή το ντιρχάμ των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων και βέβαια η δραχμή στο σύγχρονο ελληνικό κράτος.

Παρά την κατάργηση της ως νομίσματος, η λέξη "δραχμή" συνέχισε να χρησιμοποιείται στον Ελληνικό χώρο και άλλα μέρη της Ευρώπης από την πρώτη Βυζαντινή εποχή έως και σήμερα ως μονάδα βάρους, ενίοτε υποδιαιρούμενη σε "γράμματα". Κάποτε ήταν γνωστή και ως "δραμή" από όπου πιθανότατα προέρχεται το "δράμι" αλλά και ευρωπαϊκές μονάδες βάρους όπως το drahm ή dram .

Η πρώτη νομισματική μεταρρύθμηση γίνεται λίγο μετά τον διορισμό του Όθωνα ως βασιλιά της Ελλάδας και την άφιξη του στο Ναύπλιο στις 25 Ιανουαρίου 1833. Με Βασιλικό διάταγμα της 8ης Φεβρουαρίου 1833 «περί ρυθμίσεως του νομισματικού συστήματος», αντικαθίσταται με την δραχμή ο Φοίνικας, νόμισμα που επιχείρησε να καθιερώσει ο Ιωάννης Καποδίστριας το 1828. Η νέα νομισματική μονάδα του σύγχρονου Ελληνικού κράτους η

υποδιαιρείται σε 100 λεπτά. Από τότε και αδιάλειπτα μέχρι τις 28 Φεβρουαρίου 2002, η δραχμή ήταν νομισματική μονάδα του σύγχρονου Ελληνικού κράτους.

Η καθιέρωση της δραχμής το 1833 αποτέλεσε αν όχι αναβίωση του ξεχασμένου μέχρι τότε νομίσματος, τότε ήταν ακόμα μια προσπάθεια της ελληνικής πολιτείας να συνδέσει το νεοσύστατο ελληνικό κράτος με τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό

Το νέο αυτό νόμισμα είχε βάρος 4,477 γραμμάρια από τα οποία τα 4,029 γραμμάρια ήταν καθαρό ασήμι και τα 0,448 χαλκός. Η ισοτιμία της δραχμής ορίστηκε στα 0,895 του γαλλικού χρυσού φράγκου.

Οι πρώτες δραχμές και οι υποδιαιρέσεις τους κόπηκαν στην Βαυαρία από μήτρες που κατασκεύασε στο Μόναχο ο Κόνραντ Λάνγκε, μετέπειτα διευθυντής του Ελληνικού Βασιλικού Νομισματοκοπείου. Παρόλο που το βασιλικό διάταγμα έχει ημερομηνία 8 Φεβρουάριου 1833 στη πρώτη δραχμή αναγράφεται το έτος 1832, το έτος δηλαδή διορισμού του Όθωνα ως βασιλιά της Ελλάδας.

Το νέο ελληνικό νομισματικό σύστημα ήταν στη σύλληψη διμεταλλικό (χρυσά και αργυρά νομίσματα), αλλά στην πράξη δεν κυκλοφόρησαν παρά ελάχιστα χρυσά νομίσματα. Τον Αύγουστο του 1833 απαγορεύτηκε ρητά η αποδοχή τουρκικών νομισμάτων από τα δημόσια ταμεία σε μια προσπάθεια να επιβληθεί το νέο νόμισμα.

Στις 30 Μαρτίου 1841 , μετά από πολυετείς προσπάθειες, ιδρύθηκε η Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος στη οποία παραχωρήθηκε το προνόμιο της έκδοσης χαρτονομισμάτων το οποίο και διατήρησε έως το 1927 οπότε και ιδρύεται η Τράπεζα της Ελλάδος.Πρώτος διευθυντής της Εθνικής Τράπεζας ήταν ο Γεώργιος Σταύρου του οποίου το πορτρέτο εμφανίζεται στην κύρια όψη όλων των χαρτονομισμάτων που εξέδωσε η τράπεζα. Επίσης στην ίδια όψη και έως το 1923 εικονίζεται και ο βασιλικός θυρεός.

Τον Απρίλιο του 1867 η Ελλάδα υπογράφει συμφωνία [4] με την Λατινική Νομισματική Ένωση ώστε η δραχμή να ακολουθήσει τους κανόνες ισοτιμιών της ένωσης όμως λόγω των πολέμων και της οικονομικής κρίσης που ακολούθησε, η δραχμή δεν κατάφερε να προσχωρήσει στην ένωση πριν από το 1910. Αποτέλεσμα της ένταξης αυτής ήταν το γεγονός ότι η δραχμή εξισώθηκε με τα άλλα νομίσματα τηε Ένωσης όπως το γαλλικό φράγκο. Σε πολλές εκδόσεις των χαρτονομισμάτων της Εθνικής Τράπεζας η ονομαστική αξία στην πίσω πλευρά του γραμματίου αναγραφόταν στα γαλλικά francs. Πιθανόν για το λόγο αυτό, τουλάχιστον μέχρι τις δεκαετίες του 70-80 λεγόταν η δραχμή, από το λαό και φράγκο. Πχ τα κέρματα των 2 δραχμών λεγόταν δίφραγκα.

Κατά την περίοδο του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου η δραχμή γνωρίζει την μεγαλύτερη απαξίωση στην ιστορία της κάτω από την πίεση της οικονομικής κατάρρευσης της Ελλάδας και του υπερπληθωρισμού που δημιουργήθηκε λόγω των συνθηκών της εποχής. Τυπώθηκαν χαρτονομίσματα με ονομαστική αξία ακόμα και δισεκατομμυρίων δραχμών που η ανταλλακτική τους αξία ήταν μηδαμινή.

Το 1944 εκδόθηκε το μεγαλύτερο σε ονομαστική αξία χαρτονόμισμα που κυκλοφόρησε ποτέ στην Ελλάδα. Είχε ονομαστική αξία 100 δισεκατομμυρίων δραχμών όμως ήταν παντελώς ανυπόληπτο και η ουσιαστική του αξία σχεδόν μηδαμινή. Επρόκειτο για την τελική φάση της κατοχικής οικονομικής κατάρρευσης. Σε σημερινές τιμές και με βάση τη χρυσή λίρα Αγγλίας, η πραγματική αξία του δεν θα πρέπει να ξεπερνούσε τα σημερινά 10 λεπτά του ευρώ. Αποτέλεσμα ήταν να αποσυρθεί λίγες μέρες μετά την κυκλοφορία του.

Μετά την απελευθέρωση της Ελλάδας από την Γερμανική κατοχή, έγιναν δύο νομισματικές μεταρρυθμίσεις έτσι ώστε η Ελλάδα να αποκτήσει και πάλι ένα σταθερό νόμισμα. Τον Νοέμβριο του 1944 με την πρώτη μετακατοχική νομισματική μεταρρύθμιση η παλιά και υποτιμημένη δραχμή αντικαταστήθηκε με μια νέα με ισοτιμία που ορίστηκε σε 50.000.000.000 παλιές δραχμές για κάθε 1 νέα.

Η νέα δραχμή διατηρήθηκε μία δεκαετία έως το 1954 οπότε με την δεύτερη μετακατοχική μεταρρύθμιση αντικαταστήθηκε ξανά με μία νεότερη με αναλογία 1000 δραχμές προς 1 νέα. Σύμφωνα με το σύστημα ισοτιμιών Μπρέτον Γουντς στο οποίο είχε ήδη προσχωρήσει η δραχμή από το 1953, το νέο νόμισμα συνδέθηκε με το δολάριο των ΗΠΑ με σταθερή ισοτιμία 30 δραχμές = 1$. Το 1973, το σύστημα του Μπρέτον Γουντς καταργήθηκε και η συναλλαγματική ισοτιμία των δυο νομισμάτων έπαψε να είναι σταθερή.

Την 1η Ιανουαρίου 2002, η ελληνική δραχμή αντικαταστάθηκε επίσημα από το ευρώ, και από την 1η Μαρτίου 2002 δεν αποτελεί πλέον νόμιμο χρήμα στην Ελλάδα.